

Nyuszi Mama mesetára

Vonatmesék

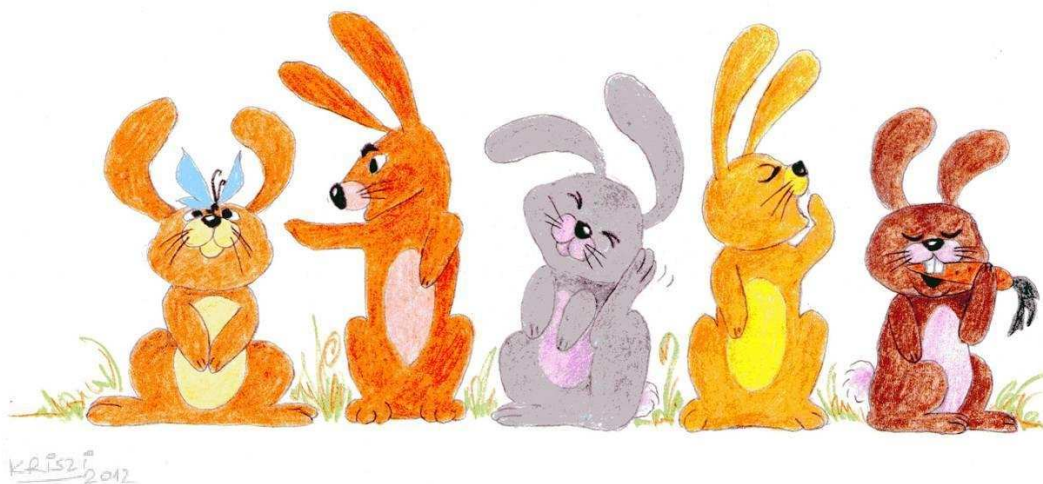

www.mesetar.gportal.hu

A Rettenetes Nyúlkommandó

Az erdei tisztáson nagytanácsot tartottak a nyulak. Cakkos szegélyű lapulevéltre írt meghívón értesítette az erdő összes nyulát a nyulak fővezére, a legtekintélyesebb bajuszú főnyúl, Bakarasz, hogy valahányan gyűljenek össze a tanácskozó tisztáson napkeltekor. Mire a napocska kidugta a fák mögül első sugárgyerekeit, akik végigszaladtak az erdőn, a tisztás már tele volt izgatottan fészkelődő, fülüket rezegtető, fehér, barna, tarka, meg mindenféle színű nyulakkal, akik mind a tekintélyes bajuszú Bakarasz megjelenését várták. Billegették a fülüket, bólogatták a farkukat, mosdatták a bajszukat, amíg meg nem jelent a nagybajszú Bakarasz, és fel nem kapaszkodott a tisztás szélén álló nagy fatuskóra, onnan nézett végig a gyülekezeten. Egyszerre elcsendesedtek a körülötte ülő izgó-mozgó nyulak.

- Kedves nyulambulaim! – köszöntötte őket Bakarasz. – Nagyon fontos dolog miatt hívtalak össze benneteket!

A nyulak izgatottan bólogattak, és a sok-sok fül mind lengedezett, mint a répalevelek a fűben.

- Mindannyian tudjátok, hogy három napja egy szörnyűséges idegen költözött a mi szép csendes erdőnkbe.

Néhány kisebb nyuszi ijedten megrezegtette a bajuszát, és jujt meg jajt nyöszörögtek, aztán elcsendesedtek, és újra Bakaraszra néztek. A tekintélyes bajuszú főnyúl megvárta, míg megint mindenki rá figyel,

aztán összevonta sűrű szemöldökét.

- Ez az idegen egy rettenetes, pöfékelő, zakatoló és száguldozó szörnyeteg! – mondta szigorú hangon, amitől a nyuszik ismét úgy megijedtek, hogy percekig jujgattak meg jajgattak, mire újra csend lett.

- Mindannyian tudjátok ugye, hogy kire gondolok? – kérdezte szigorúan Bakarasz.

- Igen! Igen! – bólogattak a nyuszik, főleg Nyüszi, a kis izgága, aki ma sem fért a bőrébe. Izgett-mozgott, és Bakarasz minden szavára buzgón bólogatott.

- Ez a rettenetes zakatoló szörnyeteg azokon a hosszú, fényes lábnyomokon közlekedik, amik régóta ott fekszenek az erdőnkben. Eddig békében éltünk a hosszú fényes lábnyomokkal, de a zakatoló szörnyeteg valahogy megtalálta őket, és most minden nap végigszalad a lábnyomokon, és szörnyűséges, ijesztő zajokkal riogatja a békés nyúl népet.

- Juj! Jaj! – visongattak Nyüszi vezetésével a kisnyulak, de Bakarasz vastag szemöldöke alól rájuk nézett, erre gyorsan elcsendesedtek.

- A rettenetes zakatoló szörnyeteg minden áldott nap átzakatol a mi békés erdőnkön, füstöt okád, és nagy zajt csinál. Nyuszi követünk megpróbálták beszélni a szörnyeteggel, de az nem volt hajlandó meghallgatni őket, csak elzakatolt mellettük, és majdnem feldöntötte őket. Ezért úgy döntöttem, hogy ezt a rettenetes zakatoló szörnyeteget márpedig nem tűrjük tovább az erdőnkben! Mi, nyulak, megvédelmezzük az otthonunkat! A szörnyeteget el kell zavarni!

- Éljen! Éljen! – visongattak lelkesen a nyuszik, és hangosan megtapsolták Bakaraszt.

- És hogyan zavarjuk el a rettenetes zakatoló szörnyeteget? – kérdezte Barnácska, egy nagyobbacska nyúlfi.

Bakarasz szörnyen tudós képpel bólogatott.

- Ez itt a nagy kérdés, nyulambulaim. Éppen ezért hívtalak össze benneteket, hogy közösen kitaláljuk a megoldást.

- Hüm-hüm – hümmögettek töprengve a nyulak.

- Kiabáljunk rá jó hangosan, hátha megijed, és elszalad! – mondta Piszze, a szürke nyuszilány.

- Buta vagy! – felelte Pehely, a testvére. – Amilyen hatalmas és hangos, biztos nem ijed meg a kiabálásodtól.

- Hát én biztos megijednék, és világgá szaladnék, ha valaki rám kiabálna! – válaszolta sértődötten Piszze.

- Akkor gáncsoljuk el! – javasolta Csete néni. – Húzzunk ki egy nagy kötelet a szörnyeteg útjába, abban majd megbotlik és elesik. Akkor aztán megnézheti magát!

Pehely és Pize sugdolózva vihorásztak Csete néni mögött, de hangosan kinevetni azért nem merték.

- Csend legyen, kölykök! Nem tisztelitek az idősebbeket? – dörrent rájuk Fagyöngy, az apukájuk, mire a két nyuszi elpirult szégyenében, és elhallgattak.

- Fe-fe-fenyegessük meg, hogy ráeresztjük a ró-ró-rókát! – ajánlotta Nyunyuszi, akit eredetileg egyszerűen Nyuszinak hívtak, de kiskorában egyszer félrenyelte a lóherepépet, és azóta csak dadogva tudott beszélni.

- Ez jó ötlet, Nyunyuszi – mondta Füllencs, a lógófülű. – De vajon fél-e a rettenetes zakatoló idegen a rókától? Lehet, hogy még a rókánál is hatalmasabb!

- Ez borzasztó! – sápítoztak az anyanyulak, meg az aprónyuszi. – Hatalmasabb a rókánál!

- De hát akkor mit csináljunk? – kérdezte tanácstalanul Bakarasz.

Füllencs megvakarta lelógó füle tövét a hátsó lábával.

- Szerintem dobáljuk meg tobozzal meg földgöröngyökkel!

Ez a javaslat mindannyiuknak nagyon tetszett. Végül hosszas tanácskozás után közös megegyezéssel abban maradtak, hogy kihúznak egy madzagot is, meg közben jól megdobálják a szörnyeteget.

Bátor nyuszi egész serege jelentkezett önkéntesként a feladatra. Sőt az egész nyúltábor. Bakarasz büszkén rázogatta méreteres bajuszát, ahogy végignézett nyuszinépén.

- Büszke vagyok rátok, nyulambulaim! Kezdjük meg hát a felkészülést a Megtámadási és Szörnytegtelenítési Hadműveletre! Mivel mindannyian kiveszitek a részeteket ebből a bátor, nagy feladatból, ezennel elnevezlek benneteket Rettenetes Nyúlkommandónak!

- Éljen! Éljen! – kiabálták a nyuszi, és mind szörnyűségesen büszkék voltak magukra. Csak úgy dagadozott a mellük, ahogy peckesen körülsétálták a tisztást. Még hogy a nyulak gyáva állatok! Merje csak ezután bárki is gyávanak nevezni őket, mikor a Rettenetes Nyúlkommandó szembeszáll a zakatoló szörnyeteggel!

Neki is álltak rögtön nagy lelkesedéssel földgöröngyöket meg

tobozokat gyűjteni a támadáshoz. Pizze és Pehely meg elrohantak, és csentek valahonnan egy hosszú madzagot.

Délre már készen is állt a nyuszihadsereg. Odacipelték a földet meg a tobozokat a hosszú fényes lábnyomok mellé. Pizze és Pehely pedig elrejtőztek a lábnyom két oldalán, a kezükben tartva a keresztbe tett madzagot, hogy elgáncsolják vele a szörnyeteget. Bakarasz, a főnyúl, egy magas tuskó tetejéről nézte büszkén a sürgölődő társaságot.

- Te leszel a megfigyelő! – jelentette ki Barnácskának, aki egyre ott toporgott mellette. – Jó alaposan figyelj meg mindent, hogy elmesélhesd a bátorságunkat az erdő többi állatának, ha elűztük a szörnyeteget!

- De én akartam a megfigyelő lenni! – sivalkodott toporzékolva Nyüszü.

- Te majd a hírvivő leszel! – mondta neki Bakarasz.

- Jaj de jó! Hírvivő leszek! – ugrándozta körül a fatönköt Nyüszü. – És mi lesz a dolgom?

- Eredj, és szaladj előre arrafelé, amerről a zakatoló szörnyeteg szokott jönni, és ha meglátod, hogy közeledik, úgy iszkolj ide hozzánk visszafelé, ahogy csak a lábad bírja!

Nyüszü lelkesen bólogatott, és hosszú lábait szedve elszaladt.

A Rettenetes Nyúlkommandó eközben teljes létszámban felsorakozott a fényes lábnyomok mellett. Nyunyuszi lapulevélből csákót készített a fejére. Füllencs iszappal maszatozta feketére a pofácskáját, hogy minél ijesztőbb legyen. Csete néni felszedett valahol egy makkos faágat, azt lóbálta a mancsában. A többiek mind morcos pofával sorakoztak mellettük, és ki-ki megragadta a maga tobozát vagy göröngyét, amit hozzá akart vágni a szörnyeteghez.

- Most már biztosan mindjárt jön! – mondta Füllencs toporogva, és valahogy már nem is érezte olyan bátornak magát, mint reggel a tisztáson.

- Hát persze! Majd jól megdobjuk! – bizonygatta Fagyöngy, de neki is remegett a bajusza.

- Bi-bi-bizony! – mondta Nyunyuszi. – Má-már látom is, hogy jön!

Füllencs és még három másik nyuszi rémülten elejtette a kezéből a tobozt. Valami sebesen száguldott feléjük a hosszú fényes lábnyomokon.

Száguldott ám, de nem a szörnyeteg, csak Nyüszü. A bajuszkája reszketett a felindultságtól, és csak úgy lobogtak a fülei. Majdnem

nekirohant Bakarasz fatuskójának, alig tudott megállni előtte.

- Jön! Jön! – zihálta reszketve, és hadonászott a füleivel. – Rémes! Füstöt okád a feje tetején! Iszonytató! Olyan, mint... Borzalmas!

Azután körbeugrálta saját magát, és elinált a sűrű erdő legsűrűbbjébe.

Ketten-hárman is elsápadtak az ijedtségtől a Rettenetes Nyúlkommandó tagjai közül, és úgy kellett megtámogatni őket, hogy el ne ájuljanak, de a többség bátran kitartott. Marcona arccal megmarkolták a tobozukat. De pisszenni nem mertek többet, csak rá-rápislogtak a tuskóján üldögélő Bakaraszra.

Vártak, vártak, és egyszerre meghallották a zakatolást meg a sistergést. Összerezzent a nyuszínépség. A nagy fekete, zakatoló szörnyeteg egyenesen feljük rohant, és közben hangosan kiabált.

- Zaka-zaka, zaka-zaka, hu-húúú!

Ettől még a rettenthetetlen főnyúlnak, Bakarasznak is egyszerre inába szállt a bátorsága. Keresztbe álltak a szemei ijedtében. Citerázni kezdtek a térdei, és remegett a bajusza, mintha a szél fújná.

- Itt van a szörnyeteg! – kiáltotta Bakarasz, és akkorát ugrott rémületében, hogy lerepült a tuskóról, és ráesett egyenesen Barnácskára. Az meg azt hitte, máris eljött érte a szörnyeteg, és az terítette le a földre.

- Segítség! Elkapott a zakatoló szörnyeteg! – kiáltotta.

Az iszappal maszatolt pofájú Füllencs nem bírta tovább. Felugrott, és elkiáltotta magát.

- Meneküljön, ki merre lát!

Lett is ribillió! A Rettenetes Nyúlkommandó úgy dobálta szét a tobozait meg a göröngyeit, mintha soha nem is készültek volna támadásra. Pehely és Piszze elhajították a madzagot, és úgy ugrottak fel, mintha égne a farkuk. A nyuszik, ahányan csak voltak, annyi felé szaladtak, hátra sem néztek, örültek, hogy menthették a bőrüket, nemhogy megdobálták volna a szörnyeteget.

- Nini! Nézzétek, mennyi nyuszi, gyerekek! – kiáltotta egy kisfiú az erdei kisvonat egyik kocsijában, és az iszkoló tapsifülesekre mutatott.

- Nahát! Szervusztok, nyuszik! – integettek a gyerekek a vonatból, de a nyuszik meg sem hallották, annyira igyekeztek befelé az erdőbe.

- Zaka-zaka, zaka-zaka, hu-húúú! – mondta vidáman gőzmozdony, ami a kisvonatot húzta, és tovább szaladt a nevető gyerekekkel teli kocsikkal az erdőben.

Áfonya utazik

Kip-kop, kip-kop. Áfonya barna szandáljának sarka kopogott a fülke ablak melletti ülésének alján, ahogy a kislány a lábát lógázta. Áfonya közel hajolt az ablaküveghez, nekinyomta az orrát, és úgy bámulta a vonatból az elsuhanó tájat. Odakint piros tetejű házakat látott, ahogy átsuhantak egy falun, aztán virágzó fákat, piros pólóban bicikliző gyerekeket, akiknek fújta a szél a haját, legelésző birkanyáját, és egyszer még egy nyulat is, amint keresztülszkolt a friss, barna szántáson, megriadva a vonat zajától. Áfonya az ablakra tapasztotta a tenyerét, és úgy figyelte a nyuszt, amíg el nem tűnt a szeme elől. Két rövid szőke copfja nekilapult az arcának, és megcsiklandozta a nyakát.

Áfonya most utazott életében először teljesen egyedül. Anyu persze borzasztóan aggódott, és a lelkére kötötte Áfonyának, hogy amint a nagyihoz ér, azonnal telefonáljon, de azért elengedte, és a kislány nekivághatott a nagy kalandnak, hogy egyedül vonatozzon el Pécsről a nagymamájához Csibrákra, ahol majd a húsvéti szünetet tölti. Még a pályaudvarra is egyedül ment ki. Elvégre már nagylány volt, majdnem egészen tíz éves.

A fülkében, ahová beült, csak egy öreg néni volt, akivel Áfonya beszélgetett egy kicsit, de a néni leszállt Abaligeten, és Áfonya egyedül maradt. Áfonya gondolkodott egy ideig, vajon olvasson-e vagy inkább nézelődjön, aztán inkább a nézelődés mellett döntött, mivel olyan szép volt odakint az idő – áprilishoz képest szokatlanul meleg, mondta anyu – és annyi volt a látnivaló!

Pedig Áfonya jó sok könyvet is hozott magával, direkt azért, hogy legyen mivel elfoglalnia magát a vonaton. Nagyon szeretett olvasni. Hogy is hagyhatta volna otthon a kedvenc könyveit, éppen a szünetre? Számított rá, hogy a vonaton nagyobb kedve lesz nézelődni az olvasás helyett, de ha nem a vonaton, hát akkor majd elolvassa őket a nagyinál, kint a kertben, a körtefa alá terített pokrócra hasalva, vagy ha netán esne az eső, akkor nagy pléddel kibélelt, nagy, régi, jó szagú foteljába kuporodva a muskátlikkal teli verandán, nagy dióspitéjét majszolgatva. Nincs is annál jobb!

A kedves ismerősök ott lapultak kicsit kifakult farmer hátizsákjában, és csöndben zötykölődtek a vonatkattogás ritmusára. Áfonya belenézett a hátizsákba, hogy mind ott vannak-e még, de szerencsére megvoltak. Ott volt például a Micimackó. Az volt Áfonya

egyik kedvence. Mindig mosolyognia kellett, amikor elolvasta, hogyan szorult bele Micimackó a Nyuszi bejáratába. Aztán ott volt a Misi Mókus, a fekete farkú mókusról, aki végigjárja a világot az örökké termő fa után. Vagy ott volt még a Benedek Elek bácsi meséskönyve, a Rókáné mézes-mákos kalácsa. Na az volt ám az igazi móka! Tele csuda mesékkel és bűvös-bájos történetekkel. És ott voltak még Szutyjev bácsi vidám meséi, a helyes kiskacsákkal, nyuszikkal, cicákkal, kutyákkal. Ez egy kicsit kicsiknek való könyv volt, kevés volt benne az olvasnivaló, és sok a rajz, de olyan kedvesek voltak a történetek, hogy Áfonya képtelen volt leszokni róluk. Szerette volna még elhozni azt a könyvét is, amiben magyar regék és mondák vannak, a hét vezérről, meg Emeséről, meg a csodaszarvasról, és azt is, amiben az afrikai állatmeséi voltak, de anyu szerint így is túl sok könyvet cipelt magával, így végül ezt a kettőt mégis otthon hagyta.

Áfonya megkönnyebbülten, hogy mindegyik kincse megvan még, összehúzta a hátizsákja zsinórját, megsimogatta a zsák oldalát, aztán tovább nézelődött.

A vonatablakból nézelődni legalább olyan jó dolog volt, mint olvasni. Mindig lehetett látni valami érdekeset, és Áfonyának mindenről eszébe jutott valami. Nézte a csupa fehér virággal borított fákat a domboldalban, és elképzelte, hogy az ágaik között ugrált át Misi Mókus, mikor az örökké termő fát kereste. Falun zakatoltak át, és Áfonya elképzelte, hogy a körülkerített udvarokban laknak Szutyjev bácsi kis barátai, Hápisápi kiskacsa és Csahos kutyus. Nézte a sűrű erdőket, és azt képzelte, ott látja futni közöttük az aranyos agancsú csodaszarvast, vagy látja ott sompolyogni a lompos farkú Rókáné komámasszonyt, amint megpróbálja becsapni a vadgalambot. Ha egészen összehúzta a szemét, már *majdnem* látta is őket, és Áfonya ilyenkor mosolygott. Az afrikai elefántokat meg a páviánokat elképzelné egy kicsit már nehezebb volt, de azért néha az is sikerült.

Kip-kop, kip-kop. Áfonya sarkai kopogtak az ülés oldalán. Odakint egymás után suhantak el a falvak és rétek, a vonat néha megállt, aztán szaladt újra tovább. Már jó messze jártak Pécestől. Áfonya elunta az üldögélést és a láblógázást, és felállt a helyéről, hogy nyújtózkodjon egy kicsit. Körbesétálta a fülkét, megmozgatta a karjait meg a lábait, aztán lábujjhegyre állt, hogy felérje az ülések feletti tükröt, és megnézte benne, hogy nem állnak-e csálén a copfjai.

A copfjai olyan egyenesen álltak, mintha parancsot kaptak volna a

vigyázzállásra. Viszont ahogy a tükörbe pislogott és a haját szemlélte, Áfonya észrevett valamit a tükörképben a háta mögött. A valami színes volt és lapos, és a legfelső csomagtartóban hevert, éppen az ő ülése felett, biztosan azért nem vette észre eddig. Áfonyában felébredt a kíváncsiság. Valaki biztosan itt felejtette ezt a valamit. Vajon mi lehet az?

Áfonya elfordult a tükörtől, szembefordult az üléssel, és felácsingózva nyújtogatta a nyakát az ülése feletti csomagtartó felé, hogy jobban lássa az ott felejtett tárgyat.

A valami egy könyv volt. Méghozzá egy igen szépnek tűnő, színes, vastag könyv.

Áfonyát elöntötte az izgalom. Egy könyv! Hogy volt képes valaki a vonat csomagtartójában felejtetni egy könyvet? Egy ilyen szép könyvet! Hogy volt képes az illető egyáltalán elfeledkezni a könyvről? Ő mindig, *mindig* nagyon vigyáz a kincseire!

A könyv nagyon magasan volt, magasabban, hogysem Áfonya a földről elérhette volna. Áfonya töprengve összeráncolta a homlokát. Ahhoz, hogy levegye onnan, kénytelen lesz felmászni az ülésekre. Sóhajtva lecsatolta a lábáról a szandáljait – mert megtanulta, hogy cipőben nem szabad felállni a tiszta üléshez – lerúgta őket a lábáról, aztán felkapaszkodott az ülésre, és felnyújtózott a csomagtartóhoz.

Kényelmesen elérte. Megmarkolta a könyvet, leemelte a csomagtartóból, aztán lekászálódott vele az ülésről.

Áfonya kezei remegtek a gyönyörűségtől. A könyv még sokkal csodálatosabb volt, mint képzelte, mert egy meséskönyv volt az. Egy nagy meséskönyv. Áfonya izgalomtól remegve elolvasta a címét: Csipike, a törpe. Rá is volt rajzolva az elejére: egy mókás kis fickó, fekete szakállal, csíkos nadrágban, vicces sapkában, és nagy cipőben, a kalapja mellé gyöngyvirág volt tűzve. Áfonya elakadó lélegzettel lapozott bele a meséskönyvbe, ami belül is tele volt színes és fekete-fehér képekkel. Futólag beleolvastott itt-ott, és már látta, hogy a mese a kis törpéről szól, meg a barátairól, Nyúlról, Madárról, Kukucsiról, a vakondról és egy manólánnyról, Típetupáról. Áfonya arca egészen kipirult az örömtől, és megsimogatta a könyv lapjait.

Azután rögtön szomorúan csukta össze. Ó, de szerette volna, ha az övé ez a csodálatos mesekönyv! De nem rakhatta el. Az lopás lett volna, és Áfonya még soha életében nem lopott el semmit. Ez a

könyv valakié. Még akkor is, ha buta és gondatlan volt, és nem vigyázott rá, és egyszerűen itt felejtette a csomagtartóban. Talán nem is a könyv gazdája volt az. Talán csak egy feledékeny anyuka, aki a kisfiának vitte ajándékba, és azóta már összevissza keresi. Áfonya nagyot sóhajtott. Oda kell adnia a könyvet a kalauz bácsinak, aki majd visszajuttatja annak, aki itt felejtette.

Vonakodva felállt, és a kezében a könyvvel elindult, hogy megkeresse a kalauz bácsit. Már majdnem kilépett a fülke ajtaján, amikor ijedt nyöszörgést hallott, és mintha valaki sikkantott volna. Áfonya meglepetten visszalépett a fülkébe, és alaposan körülnézett. Mi sikkantott? Egérke lakna talán valahol az ülések alatt? Visszament az üléséhez, és megcsóválta a fejét.

- Ne! Kérlek, ne vidd el a könyvet! – nyöszörögte egy vékony hangocska a feje felett. Áfonya felnézett, és végre meglátta a hang gazdáját, és majdnem elejtette a könyvet meglepetésében. Apró, zöld ruhás manócska térdelt a csomagtartón, nem volt nagyobb, mint Áfonya cipőjének a talpa. Kócos, fekete haja volt, és görbe sipka ült a fején, és olyan rettenetes szomorú könyörgéssel nézett Áfonyára, hogy a kislánynak majdnem megszakadt a szíve, ahogy ránézett. Olyan picurka arca volt a manónak, hogy alig lehetett látni, Áfonya mégis érezte, hogy a manószemekből mindjárt kibuggyan a könny, ahogy apró kezecskéit kérlelően összekulcsolva nézett le rá a csomagtartóról.

- Légy szíves, ne vidd el! Kérlek szépen!

- Hát te meg ki vagy? – kérdezte Áfonya meglepetten. A manócska szipogva meg hüppögve válaszolt, mint aki mindjárt elsírja magát.

- Ciktabukta a nevem. Kérlek szépen, ne vidd el a könyvet!

- Talán a tiéd ez a könyv? – kérdezte Áfonya. A manócska tovább hüppögött, és apró kezecskéjével megtörölte az orrát.

- A... a gazdámé volt. Egy Tücsök nevű kisfiúé.

Áfonya lepislantott a könyvre, és kinyitotta az első oldalon. Bele is volt írva a könyvbe, pont ahogyan ő szokta beleírni a nevét a saját könyveibe, szép ákombákom betűkkel: Tücsök, 12 éves.

- Tényleg! Ide van írva. – mondta Áfonya, és rosszállóan megrázta a fejét. – És Tücsök itt felejtette a könyvét? Ezt a csodaszép könyvet? A vonaton?

Ciktabukta bánatosan bólintott.

- Itt. Velem együtt... Én voltam Tücsök könyvmanója. Nagyon jó könyvmanó voltam, mindig tisztán tartottam Tücsök könyveinek a lapjait, sose hagytam, hogy összeragadjanak, összekoszolódjanak, elszakadjanak, vigyáztam, hogy mindig szép fehérek maradjanak a lapok, és ne essenek ki a könyvből. És akkor ő egyszerűen itt felejtett. Felszállt, épp csak felrakott a könyvvel együtt a csomagtartóba, aztán hirtelen felugrott, kapta a csomagjait, és engem meg a könyvet itt hagyva fent, elment.

Áfonya egészen elborzadt.

- De hisz ez szörnyű! Szegény Ciktabukta! Nagyon haszontalan fiú lehet ez a Tücsök!

- Pedig mindig olyan rendes fiú volt! – ingatta a fejét a manó. – Szeretett olvasni. Sosem tépkedte a könyvei lapjait, és nem firkált beléjük. Azt hittem... azt hittem... És akkor itt felejtett!

Ciktabukta hirtelen zokogni kezdett, csak úgy csorgott a könnye. Áfonyának a szíve szakadt meg érte. Letette a könyvet, óvatosan a tenyerébe véve leemelte a manócskát a magasból, és addig vigasztalta, simogatta az ujjával, amíg abba nem hagyta a sírást.

- Nem maradt másom... Hüpp!... Mint ez a könyv... Szip!... Ne vidd el, kérlek szépen!... Hüpp-hüpp! – szipogta Ciktabukta szánni valóan szomorúan, és Áfonya rettenetesen megsajnálta.

- Hát persze, hogy nem viszem el, ha azt akarod – felelte a manónak. – De tudod, ha én nem viszem el, valaki más majd megtalálja, és elviszi. A kalauz bácsinak akartam vinni. Mert tudod, ha

találunk a vonaton valamit, amit ott felejtettek, akkor neki kell adni, és ő majd megkeresi a gazdáját.

- És gondolod... Gondolod, ha odaviszel a könyvvel a kalauzhoz, akkor meg fogja keresni Tücsököt, és visszaad neki? – kérdezte könnyes arccal Ciktabukta. Áfonya határozottan rábólintott. A manócska arca rögtön egy kicsivel vidámabb lett, és száradni kezdtek róla a könnyek.

- Bár... – mormolta Áfonya elgondolkodva. – Ha meggondolom, milyen haszontalanul elhagyott téged ez a Tücsök, lehet, hogy meg sem érdemli, hogy visszamenj hozzá.

Ciktabukta újra elkámpicsorodott, és Áfonya rögtön megbánta, hogy egyáltalán szóba hozta ezt a dolgot. Nem akarta megbántani a manócskát. Éppen megpróbált kieszelni valamit, amivel megvigasztalhatja, amikor váratlanul kinyílt a fülke ajtaja. Áfonya annyira elmerült a beszélgetésbe Ciktabuktával, hogy majdnem felugrott rémületében az ajtónyitásra. A könyvmanó ijedten felsikkantott, felugrott, majd eltűnt a mesekönyv lapjai között.

Áfonya felnézett az ajtóban álló idegenre. Egy nála kicsivel idősebb fiút látott, kesze-kusza, fekete haja kócos volt, farmert és pólót viselt, és egy szemüveget az orrán. Áfonya láttán zavartan kinyitotta a száját, és megállt az ajtóban. Nem mert belépni.

- Szia – nyögte végül halkán.

- Szia – köszönt vissza rá Áfonya, és félredöntött fejjel megnézte magának a fiút.

- Te egyedül utazol? – kérdezte a fiú. Áfonya bólintott.

- Igen. Már tíz éves vagyok! Tudok egyedül utazni!

- Én... Izé... – motyogta a fiú zavartan, és az ülésre nézett Áfonya mellett, ahol a mesekönyv hevert. – Az a könyv az enyém.

- Ó – mondta Áfonya, és felszaladt a szemöldöke. – Akkor te vagy Tücsök.

A fiú arca egy pillanatra felderült.

- Belenézted? Oda van írva a nevem az elejére! Az anyukámtól kaptam a születésnapomra februárban. Akkor írtam bele. De jó, hogy megtaláltad! – mondta örömmel, és felbátorodva beljebb lépett a fülkébe.

- És olvasni is szoktad, vagy csak elhagyni? – kérdezte szigorúan Áfonya, és haragosan csípőre tette a kezeit, ahogy Tücsökre nézett. – Nem lehet olyan nagyon fontos neked, ha csak úgy ott felejtetted egy

vonatfülkében!

Tücsök arca azonnal csupa piros lett a szégyentől. Lehajtotta a fejét, és a cipője hegyét nézte, amivel zavartan rugdosta az ülések szegélyét.

- Én... Izé... Szóval... Igenis szoktam olvasni! – emelte fel a fejét dacosan, és még mindig pirosan Áfonya szemébe nézett. – És nem szoktam könyveket csak úgy elhagyni! Csak éppen... amikor felszálltam Pécsen, egy idősebb néni cigarettázni kezdett a фуlke előtt a folyosón, és nem akartam érezni a füstöt, és ezért gyorsan előrementem egy másik fülkébe, és... Szóval ezért. De mindjárt le kell szállnom, és nem találtam a Csipikét, és rögtön gondoltam, hogy itt hagytam, és mindjárt visszajöttem, és...

Tücsök zavartan elhallgatott, mert nem jutott több az eszébe. Levette a szemét Áfonyáról, és csak a könyvét nézte mellette az ülésen.

Áfonya először haragudott a fiúra, mert szegény zokogó Ciktabukta jutott az eszébe. De mostanra egészen megsajnálta Tücsököt, aki még mindig az ülések szélét rugdalta zavartan. Végül is visszajött. És lehet, hogy nem is tud Ciktabuktáról. Elfelejtette megkérdezni a manótól, vajon bemutatkozott-e Tücsöknek. A vonat közben nagyot dudált, és kigördült az előző állomásról, tovább zakatolva a következő megálló felé. Áfonya véletlenül kinézett az ablakon, és ismerős tájat látott.

- Jaj! – sikkantotta. – Mindjárt Csibrákra érünk! Nekem le kell szállnom!

Miközben Ciktabuktával, aztán meg Tücsökkel beszélgetett, majdnem feledkezett arról, hogy figyelje a megállókat. Ha most nem néz ki, még a végén fent maradt volna, aztán utazhatott volna utána a nagyi a következő állomásra. Hű, mi lett volna itt! Anyu soha többé nem engedte volna el egyedül. Áfonya gyorsan felkapta a talált könyvet és könyvmanóstit, mindenestül a fiú kezébe nyomta, aztán a hátára kapta a hátizsákját, és egy gyors szíát hátrakiáltva kirohant a fiú mellett a fülkéből.

- De hiszen... – mondta Tücsök, de Áfonya elrohant mellette.

Éppen odaért az ajtóhoz, mire a vonat megállt. Szerencsére szállt le előtte egy néni, aki kinyitotta az ajtót, így nem neki kellett küszködnie vele, hogy kinyissa.

Lemászott a lépcsőkön, majd megállt a zöld fűvel benőtt árokparton, és kifújta magát. A kalauz jelzett a mozdonyvezetőnek, és a vonat meglódult, majd egyre gyorsulva tovább robogott a következő

megálló felé. Áfonya a szeme elé emelte a kezét, hogy eltakarja a napocskát, és észrevette a faluból az állomás felé ballagó nagyit. Vidáman integetett neki.

- Nem mondtad meg a neved – szólalt meg egy ismerős hang Áfonya háta mögött. Áfonya meglepetten megfordult, és a Tücsök nevű fiú mosolygós szemeibe nézett. A fiú ott szorongatta a kezében a könyvet Csipikéről meg a barátairól.

- Tücsök! De hát...

- Mondtam, hogy azért jöttem vissza a könyvemért, mert le kell szállnom – mondta Tücsök. – Tavaszi szünetre jöttem a nagymamámhoz. Szóval, ha te is... mármint te is szünetre jöttél, akkor még találkozni fogunk. Persze, csak ha akarod... Elárulod a nevedet?

Áfonya arcán felcsillant a mosoly. A fiú is Csibrákra jött! És vele együtt Ciktabukta meg a csodaszép mesekönyv. Áfonya bólintott.

- Áfonyának hívnak – felelte Tücsöknek. – És örülnék neki, ha találkoznánk. Átjöhetsz hozzánk. Majd megmutatom neked a nagy kertjét meg a tyúkjait. És...

- És kölcsönadhatjuk egymásnak a könyveinket – tette hozzá félénken Tücsök, de amikor látta, hogy Áfonya lelkesen rábólint, neki is felvidult az arca. A vonat után néztek, és a kezüket lóbálva integettek az utolsó kocsik hátuljának, ami éppen akkor tűnt el a virágzó fákkal teli dombok között.

- Nézd, ott jön a nagyim! – kiabálta Áfonya Tücsöknek, és a hátára kapva táskáját, futásnak indult a nagymamája felé.

Bömbölke a pályaudvaron

Bömbölke, a kisoroszlán izgatottan csomagolta a holmijait a nagy bőröndjébe, és gondolatban azt tervezgette, mi mindent fog majd csinálni a vidámparkban. A mamája meg a papája megígérték neki, hogy ha egész évben jó oroszlángyerek lesz, és nem bömböl túl sokat, akkor a nyáron elviszik őt Cicafrika legszebb és legnagyobb vidámparkjába, Oroszlánvárosba.

Most azt gondolhatnátok, hogy ha ilyet kellett neki ígérni, Bömbölke biztosan rossz gyerek lehetett, de ez nem így volt. Bömbölke valójában nagyon is jó gyerek volt, csak nagyon könnyen elsírta magát, ha valami baja esett vagy megijedt valamitől. Ilyenkor aztán olyan iszonyú bömbölésbe kezdett, hogy még a szomszéd utcában is hallották. Ezért kellett a mamájának meg a papájának megígértetnie vele, hogy igyekszik nem túl sokat bömbölni, mert szegényeknek már fájt a fejük a sok bömböléstől. És hogy Bömbölkének legyen miért igyekeznie, cserébe ígértek neki jutalmul egy csodaszép utazást a vakáció alatt: egy egész hetet Oroszlánvárosban.

Bömbölke igyekezett is, rettenetesen igyekezett. Ha bömbölhetnékje támadt, rögtön eszébe jutott az oroszlánvárosi vidámpark, gyorsan összeszorította a száját, és felszárította a könnyeit, így az oroszlánszülők végre rendesen pihenhettek esténként, mikor fáradtan hazaérkeztek a munkából.

És íme, elérkezett a várva várt nap, és meglelt a jutalma az erőfeszítésének: holnap végre mindnyájan utaznak Oroszlánvárosba! A mama meg a papa már reggel összecsomagoltak, és felajánlották Bömbölkének, hogy segítenek neki is csomagolni, de Bömbölke elutasította azzal, hogy ő már nagyfiú, és egyedül szeretne összepakolni. Mama meg papa mosolyogtak, és hagyták, hadd csomagoljon, de azért, amikor lefeküdt aludni, a mamája titokban belopózott a szobájába, és lopva átnézte a bőröndjét, nem felejtett-e el valamit. Jó is volt, hogy megnézte, mert bizony a szeleburdi oroszlánkölyök kifelejtette a fogkefét, meg a kedvenc szalmakalapját is. Lett volna nagy bömbölés, ha az itthon marad!

Másnap reggel Bömbölke izgatottan ébredt. A mamája gondosan összeszedte a csomagokat, becsukta az összes ajtót és ablakot, közben

a papája taxit hívott, hogy kivigye őket az állomásra. A strucc taxi hamarosan meg is érkezett. Az oroszláncsalád bepakolta a bőröndöket a csomagtartóba, és mindnyájan beszálltak a strucc vontatta széles kocsiba. A gyors taxival pillanatok alatt odaértek az állomásra.

Az oroszláncsalád kiszállt a taxiból, és oroszlánypapa kifizette a struccot, aki megköszönte, és szaladt tovább a következő ügyfeléhez.

Bömbölkének tátva maradt a szája ámulatában.

Még soha nem járt a pályaudvaron, és el sem tudta képzelni, hogy ilyen óriási nagy. A tetőt

pálmafamintás, faragott oszlopok tartották, a padló homokkőből készült. A fal mellett kis fülkékben ültek a fürge gepárd pénztáros kisasszonyok, az ablakaikat gyönyörűen faragott, homokszínű szobrok vették körül, amelyek mindenféle állatokat ábrázoltak. Középen egy széles út vezetett a vágányokhoz, ahol hatalmas gőzmozdonyok pöfögtek ijesztően, mögöttük a létező legkülönfélébb, mindenféle színű és formájú kocsikkal. A vágányok végében két zsiráf rakosgatta a magasan lógó tájékoztató táblára a feliratokat: melyik vonat honnan és mikor indul, meg hogy melyik késik. Az utascsarnokban léptenyomon nagy, pálmaháncsal borított cserepekben lógó levelű, zöld növények hajladoztak.

A hatalmas csarnok telis-tele volt mindenféle állatokkal. Egyesek siettek, mások lassan bandukoltak, voltak, akik óriási bőröndöket húztak maguk után vagy toltak rácsos csomagszállító kocsikban, amiket hordár-páviánok vezettek, megint mások csak várakoztak, hogy befusson egy vonat, és megérkezzen végre, akit várnak. Egyesek

érkeztek, mások indultak, és mindenki egyszerre beszélt, amitől szörnyű hangzavar volt. Bömbölke még soha életében nem látott egy helyen ennyi állatot.

Oroszlánmama és oroszlánpapa beálltak az egyik pénztár előtti sorba, hogy megvegyék a jegyeket a Cicafrika Expresszre. Bömbölke egy darabig türelmesen ácsorgott mellettük, de a kiszolgálás lassan ment, mert egy öreg víziló nagyon messzire és sok átszállással utazott, és sokáig tartott, mire a pénztáros kisasszony megcsinálta a jegyét. Bömbölke elunta magát. Otthagyta a szüleit, és elindult felfedezőútra.

Igazából csak a csarnok közepén álló pálmafákat akarta megnézni, amelyeken igazi madarak ültek, de mindig valami újabb érdekes dolgot vett észre, amihez rögtön oda is szaladt, aztán megint valami mást, amit persze megint meg kellett néznie, így észrevétlenül mindig egyre távolabb és távolabb került a jegypénztáraktól. Hol egy gyönyörű hírlapos bódés csodált meg, amelynek pálmaleveleket mintáztak az ablakrácsai, hol meg az égszínkék kockakövekből rajzolt mintákat követte a padlón, amelyekkel a peronokhoz vezető utak voltak kirakva.

Annyira elbáméskodott, hogy végül sikerült tökéletesen eltévednie a pályaudvaron. Bömbölke egyszercsak arra eszmélt, hogy fogalma sincs, merre jár, és főleg, hogy hol vannak a szülei. Eppen egy színpompás akvárium előtt állt, ahová a gyönyörű, tarkabarka halak látványa vonzotta, amik a nagy akváriumban úszkáltak. Most ijedten körülnézett, de csak a pálmaformájúra faragott oszlopokat látta maga körül, meg rengeteg jövő-menő állatot. A szülei sehol sem voltak, és Bömbölke rájött, hogy eltévedt. Annyira meghökkent, hogy ott helyben letottyant a hátsójára, és csak nézett az orra elé, pofácskája elsápadt az ijedtségtől.

Aki ismerte Bömbölkét, az ezekből a jelekből már tudhatta, hogy most jön a vész: Bömbölke bajusza vészesen rezegni kezdett, aztán a fülei is, utána meg az orra hegye, és egyszerre hatalmasra nyílott a szája, és éktelenül bömbölni kezdett, de úgy ám, hogy csak úgy rengett belé az egész épület.

- Böhöhöhő!

És a pofácskája két oldalán csak úgy csurogtak le a könnyek. Néhány állat, aki a közelében volt, ijedten ránézett Bömbölkére, de egyik sem állt meg, hogy megkérdezze, mi baja, mert mind nagyon siettek, hogy le ne késsék a vonatukat.

De ez egyszer mégiscsak hasznára volt Bömbölkének a nagy bömbölés, mert a zokogását meghallotta egy vasutas oroszán, és amikor Bömbölke éppen levegőt vett volna két bömbölés között, odasietett hozzá a fülére tapasztott kezekkel.

- Azt a jó szagú kaktuszbokor! – kiáltotta – Hát te meg mit bömbölsz itt, kölyök, mint akinek a farkára lépett egy elefánt?

Bömbölke szipogva abbahagyta a bömbölést.

- Ehel-vehesz-tettem a mamámat meg a papámat! – hüppögte bánatosan.

A vasutas oroszán ránézett Bömbölkére, aztán hirtelen elnevette magát.

- Na hiszen! Te már meg is oldottad a dolgot, öcskös! Szavamra mondom, ha eddig nem tudták, hol vagy, ezt a bömbölést egész biztosan meghallották! Szerintem máris hanyatt-homlok rohannak errefelé! Ha meg mégsem, akkor se aggódj, elviszlek magammal a hangosbemondóhoz, és bemondatjuk, hogy egy bömbölő kisoroszlán keresi elcsatangolt szüleit a hangosbemondónál! – mondta a vasutas oroszán, és hahotázott.

Bömbölkének leesett az álla, és az utolsó könnycsepp félúton megállt a bajusza hegyén. Az arca egy pillanat alatt felragyogott. Nahát! Erre nem is gondolt! Így bömbölni úgysem tud senki, ahogyan ő. A mamája meg a papája biztosan meghallották, és meg fogják találni. Egészen eltöltötte a büszkeség. Végre hasznát vette a bömbölésének.

És lám, valóban: a tülekedő állatok között már meg is jelent oroszánmama meg oroszánpapa. Kétségbeesett arccal rohantak az ő Bömbölkéjük felé, azon aggódva, vajon mi baja eshetett szegénykének. Még a csomagokkal sem törődtek, úgy rángatták maguk után, mint egy zsák homokot.

- Bömbölkém! Kicsi kincsem! Nincs semmi bajod? – ölelte át a mamája, amikor végre odaérték hozzá. Oroszlánmama azt hitte szegény, hogy az ő Bömbölkéje biztosan elesett és megsebezte magát, vagy valami más szörnyűséges dolog történt vele, azért bömbölt ennyire, és egészen meglepődött, amikor észrevette, hogy Bömbölke arca csak úgy ragyogott a büszkeségtől.

Bömbölke mellett még mindig ott kacagott a vasutas oroszán.

- Nahát, asszonyom! – nevetett a könnyeit törölgetve – A fiának igazán nagy tehetsége van ahhoz, hogy felhívja magára a figyelmet!

Bömbölke mamája egy picit elpirult, Bömbölke viszont egészen kihúzta magát.

- Ugye, mama, most milyen jó volt, hogy így tudok bömbölni?

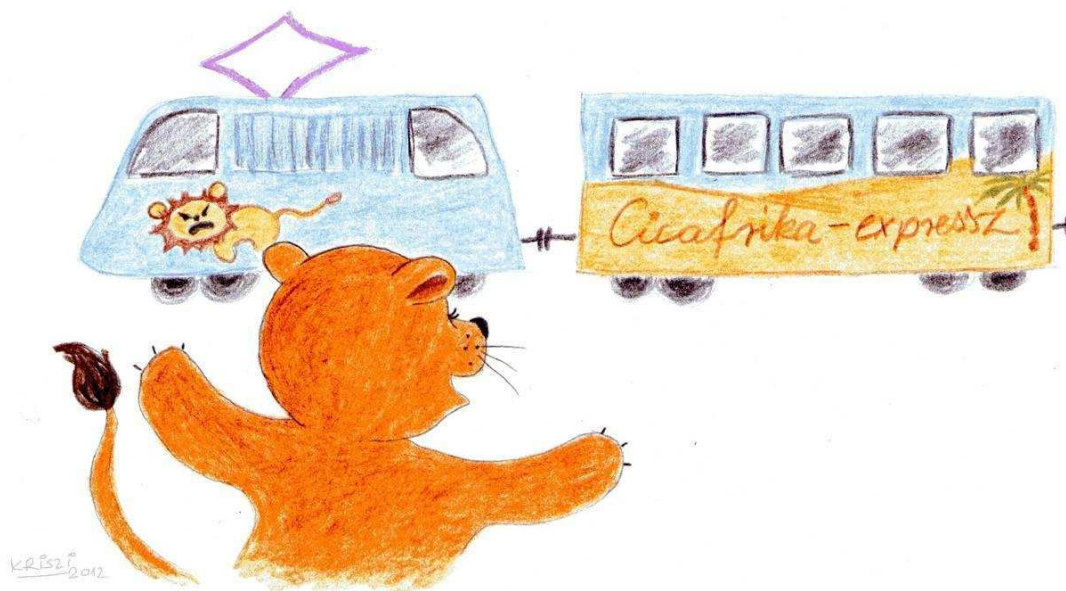
A papája azonban olyan szigorúan és szúrósan nézett le rá, hogy Bömbölke nyomban elpirult, és gyorsan lehajtotta a fejét.

- De azért legközelebb jobb lesz, ha egyáltalán nem csavargok el, igaz? – tette hozzá halkán.

Erre aztán már a papája is elnevette magát.

Bömbölke is elmosolyodott, először félősen, majd egy kicsit bátrabban. A mamája letörölgette a pofácskájáról a könnyeket a csipkés zsebkendőjével, Bömbölke pedig szófogadóan megfogta a mamája mancsát, és attól kezdve el sem engedte többet, ment okosan a szülei után.

Nem is maradt le a vonatról. Hármásban szálltak fel a gyönyörű Cicafrika Expresszre, ami elröpítette őket Oroszlánvárosba. Bömbölke élete legcsodálatosabb napjait töltötte a híres vidámparkban, ahol minden játékot kipróbált: zsiráfcsúszdát, zebrakörhintát, orrszarvúdodzsómet, majom-céllövöldét, és ha hiszitek, ha nem, egész idő alatt egyetlen-egyszer sem bömbölt.

Csücsök és a vonatmanók

Csücsök az ablak melletti ülésen ül. Két barna copfja vidáman himbálózik előre-hátra, ahogy Csücsök lógazza a lábát, cipője nekikikoppannak az ülés aljának. A szemközti ülésen Anyuka horgol, ujjai között egy picurka fehér kabát csipkéi növegetnek, ahogy szorgosan dolgozik. A kistestvére lesz, aki majd hamarosan megérkezik a családba. Csücsök gyönyörködve bámulja a kivirágzó fehér csipkekabátot Anyuka fürge ujjai között.

A vonat ide-oda zötyköl, Csücsöknek erősen kell kapaszkodnia, amikor feláll, és elindul a fülkén keresztül kifelé, a folyosóra. Gondosan kikerüli az útjában álló kinyújtott lábakat: a két idős bácsi, akikkel egy fülkében utaznak, mélyen, szuszogva alszik, meg se moccan egyikük sem, amikor Csücsök átlépi kettejük lábát.

A folyosón nyitva van az ablak. Csücsök feláll a radiátorra, így éppen eléri az ablakot annyira, hogy az állat majdnem rá tudja tenni lehúzott ablak szélére. A szél rögtön belekap két copfjába, és lebegtetni kezdi őket a kislány háta mögött. Csücsök büszkén kihúzza magát. Hiába, aki már majdnem egészen nyolc éves, és már csak egy egészen kicsit hét, az bizony ilyen magas, hogy eléri az ablakot is! Idén biztosan eggyel előrébb kerül a tornasorban, de lehet, hogy kettővel is! Hátranéz a válla felett a fülkébe. Anyuka kimosolyog rá, a bácsik pedig tovább szuszognak félig lecsúsztatva az ülésről.

- Új felszállók, menetjegyeket kérem kezelésre!

A kalauz jön át a másik kocsiból. Csücsök felnéz, de nincs kedve leugrani a jó kis nézelődő-helyről, ahonnan láthatja odakint a gyorsan elsuhanó vetésben ugrándozó őzikéket és rókákat. Csak összehúzódkodik, és hozzálapul a falhoz, hogy a kalauz bácsi elférjen mögötte.

- Csókolom! – köszön udvariasan, amikor a kalauz odaér hozzá, de vigyáz, hogy ne legyen túl hangos, nehogy zavarja a hangoskodással a többi utast – Az én jegyem az anyukámnál van! Az a szép, hosszú hajú néni az, az ablak mellett, a nagy pocakkal! Tetszik tudni, nemsokára kistestvérem lesz!

A kalauz ránevet Csücsökre, és megsimogatja a fejét.

- Mi a neved, kislány?

- Csücsök.

A kalauz felhúzza a szemöldökét.

- Csücsök?

Csücsök nagy komolyan rábólint.

- Az. De nem ez az igazi nevem. Igazából úgy hívnak, hogy Kovács Viktória Bernadett, de mindenki csak Csücsöknek hív, még az osztálytársaim és a tanító néni is. Úgy szólít fel az iskolában, hogy „Csücsök, gyere ki a táblához!” Anyuka szerint, amikor megszülettem, olyan kicsi voltam, hogy amikor a nagy először meglátott, elkiáltotta magát: „Jaj, te kis kiflicsücsök!” Ezért hívnak Csücsöknek.

- Pedig a Viktória is szép név! – feleli a kalauz.

- Ühüm. – bólintja Csücsök – Nagy szerint Viktória egy királynő volt Angliában.

- A nagymamád nagyon okos lehet.

- Szóval tényleg királynő volt? – kérdezi Csücsök lelkesen – Néha játszom királynőset, de nem sokszor. Azt nem lehet egyedül játszani, nekem meg még nincs testvérem. De nemsokára lesz. Anyuka pocakjában van, csak még nem jöhet ki, mert még nagyon kicsi; kisebb, mint én voltam, amikor megszülettem. Ezért kell most is elmenni a kórházba, hogy Anyuka doktor bácsija megvizsgálja, nem lett-e beteg. Nem lenne jó, ha a kistestvérem már Anyuka hasában beteg lenne, igaz? Ez irtózatosan fontos.

Csücsök igazából nem tudja, mit jelent pontosan az, hogy irtózatos, de nagyon tetszik neki a szó. Nagytól hallotta egyszer, és elhatározta, hogy használni fogja.

A kalauz megint ránevet Csücsökre, és benyit Anyuka fülkéjébe. A két bácsi felébred. Az egyikük kotorászni kezd a jegye után. Anyuka is odanyújtja az ő jegyüket a kalauznak, aki ráfirkant, majd visszaadja, Anyuka pedig elteszi a jegyet, és újra nekilát a fehér csipkevirágokból horgolt kabátkának. A másik bácsi most veszi meg a jegyét a kalauznál. Csücsök ámulva figyeli, hogyan kunkorodik ki a jegy a kalauz gépéből, ami viccesen csipog, aztán a kalauz letépi a papírkunkort, és odaadja a bácsinak, aki kifizeti.

Az első bácsi még mindig a jegyét keresi, és közben aggódva dörmög. Csücsök hallja, ahogy keresgél.

- Jaj, hová is tettem? Jaj nekem! Az előbb még megvolt...

A kalauz türelmesen vár, a bácsi meg csak kotorászik a zsebeiben meg a táskájában. Csücsök nézi, és egy kis fehérséget lát megvillanni az ülés alatt a bácsi lábai mellett. Leugrik az ablakból, és besündörög a

fülkébe. Az ülés alatt a fehérség megmozdult, és lassan araszolni kezd befelé. Csücsök odaugrik, leguggol, és hirtelen megragadja, mielőtt egészen becsúszhatna az ülés alá.

- Nem ezt tetszik keresni véletlenül? – mutatja fel a markában a papírdarabot.

A bácsi megkönnyebbülve veszi el Csücsöktől az elveszett jegyét, és ad egy puszit a kislánynak a feje búbjára. A kalauz megnézi ezt a jegyet is, aztán elköszön, és megy tovább a következő fülkébe. Csücsök vidáman utánainteget.

A két bácsi újra hátradől az ülésen, és megint elalszanak. Alvás közben szép lassan csúsznak lefelé, a fejük félrebillen.

Csücsök nézelődik. A vonat erdőbe ér, hűvösebb lesz, mindenhol fák és bokrok állnak, néha olyan közel, hogy majdnem behajolnak Csücsökhöz a vonatablakon. Csücsök örömmel fedez fel a távolban a fák között egy vaddisznót.

Anyuka még mindig elmélyülten horgol a fülkében, Csücsök látja, amikor hátranéz, hogy peregnek az ujjai. Az ülés alatt valami moccan. Csücsök összevonja a szemöldökét, és leszáll a radiátorról. Egy papírdarab van a legszélső ülés alatt. Az egyik bácsi már megint elvesztette a jegyét? Csücsök közelebb megy, jobban odafigyel, és meglepetten látja, hogy a jegy mozog. Lassan csúszik a padlón, és óvatosan oldalaz kifelé. Ejnye! Itt valami nincs rendben! A jegyek nem szoktak csak úgy maguktól csúszni-mászni.

Csücsök arca felderül. Nyomozósat fog játszani! Máris átalakul csodálatos, nagyeszű nyomozóvá. Félrehúzódik a fülke ajtajából, és hagyja, hadd másszon tovább a jegy gyanútlanul.

A papírfecni nem veszi észre Csücsököt. Óvatosan kicsusszan a fülke résnyire nyitott ajtaján, és ringatózva lebeg tovább a szomszéd fülke felé. Az ajtajánál megáll, majd befordul, és belibben a fülkébe.

Csücsök felugrik.

- Na várj csak! Most elkaplak!

Átrohan a szomszéd fülkéhez, villámgyorsan beveti magát az üres fülkébe, majd diadalmasan becsapja maga után az ajtót.

- Most megvagy!

A jegy ott van az egyik üres ülésen. Csücsök érkezésére riadtan összerezzen, felugrik, majd lassan visszaszállingózik a mintás, piros szövetborításra. Csücsök rávetődik, és egyenesen ráhasal a jegyre.

- Juj! – hall egy panaszos, síró hangocskát a hasa alól – Kérlek,

szállj le rólunk! Nem fogunk elfutni!

Csücsök meglepetten feltápáskodik, feltolja magát az ülésről, majd a szája tátva marad, és meglepetésében lecsücsül a szemközti ülésre. A jegy mellett két kézfejnyi nagy, csücsös sipkás manócska ül zavartan. Az egyik csupa pirosba, a másik csupa sárgába van öltözve. A piros az orrát húzgálva feláll, majd felsegíti a másik manócskát is. Jól leporolják magukat, és leszegett fejjel, egyik lábukról a másikra állva toporognak idegesen az ülés tetején.

- Hát ti meg kik vagytok? – kérdezi Csücsök ámulva.

- A nevem Piszlice. – mondja a piros manó búbánatosan.

- Babarcsin vagyok, szolgálatodra. – teszi hozzá a sárga manó még sokkalta búbánatosabban.

- És mivel elfogtál bennünket, most láthatóvá kellett válnunk előtted.

Csücsök ámul, és néz egyikükről a másikukra.

- Az én nevem Csücsök. – mondja, aztán hirtelen eszébe jut, miért is jött ide.

- Ti loptátok el annak a bácsinak a jegyét? – kérdezi felháborodva.

A két manó lógó orral bólogat.

- Szégyelljétek magatokat! – gorombítja le őket Csücsök – Ez nem volt szép tőletek! Az a bácsi biztos nem ártott nektek semmit. Miért

csináltatok?

- Mert vonatmanók vagyunk. – feleli Pizlice.

- Ehhez értünk. – teszi hozzá Babarcsin.

- A lopkodáshoz? Szép kis vonatmanók vagytok, mondhatom! – mondja felháborodottan Csücsök. Pizlice leveszi a sapkáját, és zavartan gyűrögeti a kezében, Babarcsin meg a nagylábujját nézegeti.

- Hát... nem csak lopkodunk. – vallja be Pizlice vonakodva.

- Miért, még mit csináltok?

- Például... zötyögtetjük a vonatot, hogy az emberek elessenek. – feleli Pizlice.

- Ühüm. – bólogat Babarcsin – Meg beragasztjuk az ablakokat, hogy ne lehessen őket lehúzni.

- Vagy felhúzni.

- Meg elrontjuk az ajtókilincset.

- Meg kilazítjuk a kukát, hogy kiboruljon.

- Meg felbosszantjuk az alvó kisbabákat.

- Meg ilyesmik.

Csücsök haragosan csípőre teszi a kezét.

- Ugye tudjátok, hogy nagyon rossz, komisz kis manók vagytok?

- Tudjuk. – feleli szípgva, büntudatosan Pizlice – De mit csináljunk? Nagyon unatkozunk.

Csücsök elgondolkozik. Az unatkozás azért elég borzasztó lehet. Az osztálytársa, Karcsi is mindig panaszkodik, hogy sokat unatkozik, mert nincsen testvére. Csücsök ugyan ezt nem egészen érti, hiszen ő sosem unatkozik, pedig neki sincs testvére. De azért nagyon sajnálja szegény Karcsit, mert neki végül is hamarosan lesz egy kistestvére, Karcsinak meg nem.

- Ez bizony baj. – állapítja meg a két manóra nézve.

- Nagy baj! – sóhajtja Pizlice.

- Kész katasztrófa! – tódítja Babarcsin.

Csücsök felhúzza a lábait maga mellé, de előbb lerúgja a szandálját, hogy össze ne piszkolja az ülést. Átkarolja a térdeit, és hosszan gondolkodik. A homlokát egészen összeráncolja töprengésében, ahogyan Apuka szokta. Hirtelen eszébe jut valami, és az arca felragyog.

- Támadt egy nagyszerű ötletem!

Pizlice és Babarcsin nem nagy reménnyel pislognak fel Csücsökre.

- Ide hallgassatok! – mondja Csücsök lelkesen - Mi lenne, ha ezután

valami hasznossal foglalnátok el magatokat? Például segíthetnétek a kalauz bácsinak. Aprók vagytok és ügyesek, könnyen bebújtok a zsebekbe meg a táskákba. Kideríthetnének, kinek nincs jegye, és azt addig piszkálnátok, míg jegyet nem vesz.

A piros meg a sárga manó egymásra néz. Csücsök folytatja.

- Vagy például lesikálnátok a falakról a firkalásokat, és jól megcsipkednétek azt, aki megint firkálni próbál.

A két manó arca pirosodni kezd, óvatosan mosolyra fordul a szájuk.

- Vagy megszurkálnánk a fiúkat, ha nem adják át a helyüket az öreg néniknek! – szólal meg Pizlice.

- Vagy elringatnánk a síró kisbabákat, hogy az anyukájuk nyugodtan köthessen! – teszi hozzá kivirulva Babarcsin.

- És megjavítanánk az elromlott ajtókilincset!

- És segítenénk kinyitni az ajtót, ha beszorult!

- És vigyáznánk, hogy ne zötyögjön annyira a vonat!

Csücsök ragyogó arccal nézi, ahogy Pizlice és Babarcsin kipirulva sorolják egyre az újabb és újabb ötleteket. Annyira belemelegednek, hogy el is feledkeznek Csücsökről. Felugrálnak, és lelkesen mutogatva igyekeznek egymást lefőzni az ötleteikkel.

Csücsök egyszerre Anyuka hangját hallja.

- Csücsök! Hol vagy? Mindjárt leszállunk!

Csücsök felpattan.

- Jaj! Anyuka hív!

Gyorsan belebújik a szandáljába, és megy. A két manó észre sem veszi, amikor behúzza maga után a fülke ajtaját, még mindig egymással versenyezve tervezgetnek. Csücsök visszanéz rájuk, aztán szalad a másik fülkébe, Anyukához.

- Hol voltál, kislányom? – kérdezi Anyuka. A csipkekabátka már majdnem kész, ott fekszik Anyuka ölében, mellette a horgolótű meg a nagy fehér gombolyag.

Csücsök mosolyog.

- Ó, csak egy fontos ügyet kellett elintéznem! – mondja titokzatosan.

Anyuka nem kérdezősködik. Mosolyog, és megsimogatja Csücsök fejét.

Amikor leszállnak, Csücsök egy apró, sárga virágot talál a kistáskájában. Nem látta, hogyan került oda, de tudja, hogy Pizlice és

Babarcsin ajándéka, ezért visszafordul az állomásra, és nevetve integet a vonatnak.

Kata újra robog

A vasutas meseíró pályázat harmadik helyezett meséje 2008-ban

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy öreg Nohab típusú dízelmozdony, akit úgy hívtak, hogy Kata. Valaha gyönyörű, csillogó-villogó mozdony volt, csak úgy ragyogott a testén a bordó festék, fehér csíkjai vidáman nyújtózkodtak az oldalán, miközben boldogan száguldott keresztül erdőn, mezőn, hegyeken és völgyeken. De aztán szép lassan megöregedett, és egy idő után egyre kevesebbszer kapcsoltak mögéje kocsikat, egyre ritkábban roboghatott át a vidéken vidám dudálással. Kata érezte, hogy öregszik, de nem szomorkodott, hanem örült, hogy azért még szaladhat néha, és kocsikat húzhat maga után.

De egyszercsak eljött az idő, amikor már egyáltalán nem indították el többé. Helyette beállították egy fűtőházba, ahol öreg, használaton kívüli mozdonyok álltak, és attól kezdve ott ácsorgott ő is, bezárva. Szép bordó festéke megkopott, a testét belepte a por, a csíkok sem voltak már olyan gyönyörű hófehérek, mint régen, és Kata bizony nagyon szomorú és magányos lett volna - mert alig-alig volt rajta kívül más mozdony a fűtőházban – ha nem lett volna az a csapatnyi cica, akik ugyancsak a fűtőházban laktak.

Attól kezdve, hogy Kata beköltözött, a cicák lettek az ő legkedvesebb társasága. A cicáknak rögtön megtetszett a szép bordó mozdony, amint megérkezett, és mindjárt ki is nevezték szálláshelyüknek. Cicák laktak a mozdonyban, a mozdony körül, a mozdony alatt, de még a mozdony tetején is. Nagyon szerették a cicák a Kata nevű mozdonyt, szívesen ücsörögtek a közelében, ott tartották nagy, miákoló gyűlésüket, és miközben miákolva beszélgettek, sokszor doromboltak neki. A kiscicák Kata lépcsőin tanultak meg felfelé és lefelé mászni, a felnőtt cicák felfedezőútra indultak a belsejében, az öreg cicák pedig a vezetőállásban találtak maguknak kényelmes szundikálóhelyet, ahol zavartalanul lustálkodhattak, amikor nagyon fáradtak voltak. Kata pedig boldogan dajkálta a cicacsapatot, és örült, hogy hasznos lehet.

A Kata nevű mozdony tehát nem volt nagyon szomorú, de azért egy egészen kicsikét fájt a szíve. Főleg a hosszú, langyos éjszakákon, amikor ezüstösen ragyogott a hold, és benyújtogatta a sugarait a

fűtőház ablakán, mert ilyenkor eszébe jutott Katának, milyen nagyszerű érzés volt, amikor robogva szelte a távolságot, és füttyült a szél a füle mellett, ahogy keresztülszáguldott erdőn, mezőn, hegyeken és völgyeken. Ilyenkor Kata lehunyta a szemét, és azt képzelte, hogy újra csattognak a sínek a kerekei alatt, szaladnak mellette a fák, a szél csiklandozza az oldalát, és Kata halkán, panaszosan, rozsdás hangon sóhajtott egy kicsit.

Egyik este a cicák miákoló nagygyűlést tartottak a fűtőházban. A gyűlést a cicafővezér, Nemes Görbekarmosi Fülecakkos Kázmér nyitotta meg.

- Igen tisztelt egybegyűltek! – miákolta a szószéknek kinevezett öreg szerszámosláda tetején ülve a köréje sereglett temérdek cicának – A mai gyűlésünket rendkívüli és különleges okokból hívtam össze! Kéretik mindenkinek komolyan venni az elhangzottakat!

- Ó jaj! Talán csak nem fogytak ki az egérkék a szerelőalagútból? – nyávintott fel a negyed-unokatestvére, Prüsszentsegyet Kornélia, és ijedtében rögtön hármat is prüsszentett. A cicák között nyomban nagy ijedelem és felfordulás támadt.

- Jaj, jaj! Mi lesz velünk, ha elfogynak az egérek? Mit adunk enni a kiscicáinknak? – nyávogták összevissza, egymás szavába nyávogva. Májvirágszemű Szidónia, akinek éppen most született hat kicsi kölyke, mindjárt szipogni meg hüppögni kezdett, amitől a kicsik felébredtek, és éktelen nyivákolásba kezdtek.

- Csendet! – ordította el magát Nemes Görbekarmosi, mire az összes cica ijedten elhallgatott.

- Mindenki nyugodjon meg! Az egérek nem fogytak el, sőt örömmel állíthatom, hogy a nagy tudású Csempebajszú Cecília asszony nemrég új egérfészket fedezett fel az egyik régi mozdony gépházában!

Persze ezt nem így mondta, mert a cicák nem ismerik azokat a szavakat, hogy mozdony meg gépház, de a cicák ettől függetlenül pontosan tudták, miről beszélt a cicafővezér. Azonnal kitört az üdvrivalgás, és mindenki zajosan éljenezte Csempebajszú Cecíliát. Olyan nagy nyivákolást csaptak, hogy egymás szavát is alig értették.

- Csendet! – kiáltotta újra Nemes Görbekarmosi, mire nyomban csönd lett, a cicák meg sem mukkantak, csak Májvirágszemű Szidónia kis kölykeinek cuppogása hallatszott, ahogy boldogan szopják a mamájuk tejét.

- Na végre! – mondta Nemes Görbekarmosi Fülecakkos Kázmér, és kicsit köhécselt, majd kihúzta magát az emelvényén – Nos... Khem-khem... A helyzet az, kedves cicatársaim, mint mondtam, hogy rettentő fontos és sürgős intézkednivalónk van. Khem... ugyanis... Katáról van szó.

Persze megint nem így mondta, mert a cicák nem tudták, hogy Katát Katának hívják, nem is beszélgettek soha Katával, hiszen a cicák nem értik a mozdonynyelvet, a mozdonyok meg a cicanyelvet, de higgyétek csak el, kedves kis barátaim, a cicák azért pontosan tudták, hogy most igenis Katáról van szó. Bólogattak is mindahányan, okosan és értelmesen, és a szép, bordó mozdonyra gondoltak, amelyikben jól lehetett cicabújócskát játszani, meg a jól eldugott kis zugokra gondoltak, ahová bebújhattak aludni, meg a cicamászókára gondoltak a mozdony oldalán, meg a cicakilátóra gondoltak a tetején, és figyelmesen néztek a fő-főcicára, és várták, hogy elmondja, mi lehet az, ami Katával kapcsolatos.

- Tisztelt egybegyűlteik! – mondta Nemes Görbekarmosi – A helyzet az, hogy Kata... khem... szomorú.

A cicák nagyokat pislogtak, és tanácstalanul összenéztek. Olyan csönd volt, hogy még azt is hallották, ahogy Májvirágszemű Szidónia egyik kis kölyke csuklott egyet.

- Hogy... izé... szomorú? – kérdezte a füleit vakargatva Szőrszandálos Eduárd, a legszőrösebb cica a gyülekezetben.

- Úgy bizony! – bólogatott a cicafővezér – Nem ragyog. Nem csillog. Nem recseg olyan szépen, ahogy eleinte szokott. Egy incifincit sem reccsenti el magát. Sőt, mi több, még csak meg sem próbálja! Tehát attól tartok, nagyon is szomorú.

- De hát mi a macskarúgta oka lehet rá? – kérdezte Szőrszandálos Eduárd.

- Khem... – köhécselte Nemes Görbekarmosi egy kicsit zavartan – Pontosan ez az, amit ki kell találnunk, tisztelt kollégák! Mondanom sem kell, milyen jó Kata ez a Kata, következésképpen ha szomorú, nekünk mindannyiunknak macskakötelességünk segíteni rajta!

- Hümm, hümm! – hümmögtek a cicák töprengve. Mindnyájan szerették Katát, és szerettek is volna segíteni rajta, de végső soron csak cicák voltak, ezért csak cicamódra tudtak gondolkodni, nem pedig mozdonymódra.

- Lehet, hogy éhes! Hiszen mióta be van már ide zárva! – nyávogta Fülígcsíkos Fidéliusz, a legkövérebb cica.

- Nem mindenki csak az evésre gondol! – torkollta le Prüsszentsegyet Kornélia, a cicavezér negyed-unokatestvére prüsszentve – Különben is, láttad már valaha is enni?

Fülígcsíkos Fidéliusznak lekonyult a bajsza, és elhallgatott.

- Talán a karmait kellene megélesíteni... – ajánlotta Tejfölszagú Klementina – Én mindig nagyon szomorú vagyok, ha nem elég élesek a karmocskáim.

- Na és hol vannak a Kata karmai? – horkantotta Szőrszandálos Eduárd. Klementina nem tudott válaszolni.

- Akkor biztos játszani akar! – miákolta Körbeszalad Emília, aki még nagyon fiatal és tapasztalatlan cicalány volt, ezért nem is válaszolt senki a közbeszólására.

Nemes Görbekarmosi Füleccakos Kázmér a szerszámosláda tetején üldögélve csak hallgatta a cicák civakodását és sorban elhangzó ötleteit, és foltos, vörös képe egyre komorabb és gondterheltebb lett. A temérdek cica közül egyiknek sem volt okos ötlete. Hullik a szőre! Megharapták a fülét! Kölyköket szeretne!

Nőnek a fogai!

Bah! Csupa butaság! De hát hogyan is találhatnák ki, mit tegyenek? Hiszen ők csak cicák!

Nemes Görbekarmosi Fülecakkos Kázmér képe hirtelen felderült. Zseniális ötlet jutott az eszébe.

- Csendet! – ordította harmadszor is, és a sok cica ezúttal is egy mukk nélkül engedelmesen elhallgatott. Nemes Görbekarmosi méltóságteljesen megköszöri a torkát.

- Khem... Kerítsétek elő Hétnyávogósi Oszkárt!

- Ó! Hogy milyen bölcs a mi Fülecakkosunk! – örvendeztek a cicák ámulva és csodálattal, és három erős fiatal kandúr már szaladt is a legöregebb cicáért, aki olyan öreg volt, hogy általában egy puha, meleg helyen aludt egész álló nap, még enni sem kelt fel, hanem a fiatal cicák hordták neki az ennivalót az alvóhelyére. Hamarosan hozta a három kandúr a vállán nagy óvatosan a nagyon-nagyon öreg, hófehér cicát, Hétnyávogósi Oszkárt, és letették szépen Fülecakkos Kázmér elé.

- Kedves Hétnyávogósi Oszkár! – üdvözölte Nemes Görbekarmosi az öreget – Te vagy közöttünk a legöregebb, te vagy a legbölcsebb is. Adj nekünk tanácsot! A mi Katánk, aki búvóhelyet, játszóteret és otthont ad nekünk, szomorú lett. Mit tegyünk, hogy segítsünk rajta?

Hétnyávogósi Oszkár lassan, megfontoltan bólogatott. Hófehér farkát lágyan maga köré tekerte, és a magasba emelte apró orrocskáját. A cicák lélegzetvisszafojtva várták, mit fog mondani.

- Igen, igen... – nyivákolta vékony, öreg hangján a legöregebb cica – Kata magányos. Mert Kata mozdony, és a mozdonyok nem egy helyben állnak ám, ahogy mi látjuk, hanem füstöt köpködve szaladgálnak odakint hosszú-hosszú vas-utakon, ilyeneken, amilyeneken a Kata most áll. Én még láttam ilyet itt, amikor fiatal voltam. Katának biztosan hiányzik a szaladgálás.

Persze nem azt mondta, hogy mozdony, mert a cicák nem ismerik ezt a szót, de csodálatosképpen a cicák mégis pontosan megértették, mire gondol Hétnyávogósi Oszkár.

- Kiscica koromtól fogva itt élek ebben a mozdonyházban. – bólogatott lassan az öreg cica – Sokszor láttam, mit csinálnak az emberek, ha azt akarják, hogy egy Kata elinduljon. Ha segíteni akartok a mi Katánknak, akkor elmondom, mit kell tennetek...

Aznap este különös jövés-menés, készülődés kezdődött a fűtőházban. Az öreg Kata nem tudta mire vélni. A cicák mintha

megbolondultak volna, futkostak keresztül-kasul a fűtőházban, csöveket húzgáltak a szájukban, hordókat gurigáztak apró mancsaikkal, fel-le szaladgáltak az öreg Nohab oldalán, összevissza nyargalásztak a tetején, és izgatottan pusmogtak egymás között. Kata csak csóválta volna a fejét, ha lett volna feje, amit csóválhat, és nem értette, mi ütött egyszerre a cicákba.

És hirtelen... Kata azt érezte, hogy lüktetni kezd benne az élet!

A cicák feltöltötték az üzemanyagtartályát!

Karmos cicalábacskák trappoltak végig a fűtőházon, és Kata orra előtt lassan kinyílott a nagy vaskapu, és benézett rajta a jó szagú éjszaka.

És a Kata nevű dízelmozdony még egyszer újra kiszáguldott a szabadba. Kerekei vígan csattogtak a síneken, szaladtak mellette a fák, a szél a fülébe fütyült, és elkapta és messzire sodorta a dudája boldog hangját. A dízelmozdonyban, meg a tetején, meg az oldalán temérdek ragyogó arcú cica utazott, csak úgy lobogott a bajuszuk meg a farkuk a menetszélben. Telides-teli volt a Nohab vörös meg tarka meg fekete meg mindenféle színű cicával, és mind-mind fülig érő szájjal, repeső szívvel mosolygott.

Csodálatos éjszaka volt. Senki nem tudta hogyan és miképp, talán a cicák nagy-nagy szeretete tette, vagy valami titkos varázslat történt, de azon az éjszakán minden ember mélyen aludt. Senki nem látta meg őket, aki megkérdezhetné volna, vajon mit keres egy cicákkal telerakott, öreg, pattogózmáncú Nohab a síneken száguldozva.

És amikor a hold fényes, ezüstös arca halványodni kezdett, és eljött a hajnal, a fűtőházban egy seregnyi cica és egy öreg dízelmozdony aludt mélyen, összebújva, és mindegyik mosolygott álmában.

Vonatmesék

A Rettenetes Nyúlkommandó

Áfonya utazik

Bömbölke a pályaudvaron

Csücsök és a vonatmanók

Kata újra robog

Még több mese:
www.mesetar.gportal.hu